

ת"פ 26801/10 - מדינת ישראל, עו"ד אבישי הלל נגד פלוני

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 26801-10-19 מדינת ישראל נ' פלוני(עוצר)

16 ממרץ 2020

בפני כב' השופט איתן ברסלר-גונן, סגן נשיא

המאשימה

מדינת ישראל

עו"י ב"כ עו"ד רומן זילברמן

נגד

הנאשם

פלוני (עוצר) - בעצמו

עו"י ב"כ עו"ד אבישי הלל

גזר דין

ההרשה ועובדות המקרה

1. הנאשם הורשע, על פי הודהתו בעובדות כתוב האישום המתוקן, בשתי עבירות של איומים ועבירה של שיבוש מהלכי משפט, עבירות לפי סעיפים 192 ו- 244 בחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן: "חוק העונשין"], בהתאם.
2. המטלוננט הייתה בעת האירוע בת הזוג של הנאשם ולהם שני ילדים. הנאשם התגורר לעיתים בדירה המטלוננטה.

עמוד 1

ביום 3.10.2019 בשעות הערב לשעה 21:25 הגיע הנאשם לדירת המתלוננת, נכנס לחדר הנוחיות, השלים ניירות טואלט וחומר ניקוי וגרם לאי סדר במקום. בהמשך לכך נטלה המתלוננת את מפתחות הדירה ויצאה מבנה, כשהנאים בעקבותיה. כשבו לדירה לאחר מכן שמעו את ילדיהם הקטנים (בני 9 ו- 7.5) בוכים. הנאשם צעק לילדיים ללקת עמו לכיוון רכבו, והמתלוננת מאידך צעקה לבנים שיבוא אליה. בשלב זה הנאשם הכניס את ביתם הקטנה (כבת 7.5) לרכבו ונסע עמה. בכך, איים הנאשם על המתלוננת בהתנהגו.

יום לאחר מכן (4.10.2019) בשעה 12:50 הגיע שוטר אל הדירה לצורך תשאל המתלוננת. במעמד זה התקשר הנאשם למתלוננת ואימם עליה באמרו לה "אני ארצה את הילדה" וזאת בכספי להפחידה.

כעשרה ימים לאחר מכן, במהלך עימות שנערך בתחנת המשטרה, ביום 14.10.2019, סימן הנאשם למתלוננת עם עינוי שלא תדבר איתו "תגידו שאני שתיית בירה ולא כלום.." עוד אמר לה להגד לשוטרים כי הוא לא התקשר אליה. נכון האמור, המתלוננת סיימה להישאר בחדר יחד עם הנאשם עקב חששה ממנו.

3. לא הייתה הסכמה עונשית והצדדים טענו לעונש באופן פתוח לאחר שהתקבל תסקיר שירות מבחן.

תמצית תסקיר שירות המבחן

4. הנאשם כבן 49 ואב לשני הילדים כאמור. לדבריו יש לו קשר משמעותי עמו. הוא בעל 10 שנים לימוד, הופטר משירות צבאי עקב מעורבות פלילתית ועבד לאורך השנים תקופות קצרות. לא עבד כונה וחצי טרם מעצרו.

שירות המבחן פירט אודות משפחתו אולם מטעמים של צנעת הפרט לא יפורטו הדברים כאן. הנאשם אישר שימוש בחומרים ממיכרים מגיל נערות, וכשנה טרם מעצרו החליף השימוש באלה בשימוש באלכוהול. הוא מודיע לבעה ונזקקתו להתרבות טיפולית אף הביע רצון לכך תוך חידוש הקשר עם המתלוננת, נכון שעודדה אותו להשתלב בטיפול בהתמכרות, אך הוא התקשה בכך כוחות לכך.

הנאים הסביר את האוימים והעימות על רקע של אי-הסכמה של המתלוננת לצריכת אלכוהול בביתם וכעסיו על כך לצד קושי לשלוט על מעשייו. הוא הסביר כי איים על המתלוננת בכספי להרטיעה ולא בכספי לפגוע בה. הנאשם מודיע לכך שצריכתו לאלכוהול באופן מוגזם השפיעה על התנהגו הפגענית, והוא מצטער על כך ומבטיח שלא לשוב. הנאשם הבהיר בפני שירות המבחן את עבירות שיבוש מהלכי המשפט.

שירות המבחן סקר את טיב היחסים שבין הנאשם למתלוננת. המתלוננת תיארה יחסים הכלולים גידופים והשפפות אולם ציינה כי הנאשם מעולם לא פגע בה פיזית וכי אינה חששת ממנו. היא תיארה אותו כאב מסור לילדים. קצינית המבחן התרשמה כי המתלוננת פגעה רגשית ונפשית לאורך השנים כתוצאה מהתנהגו של הנאשם כלפיה.

קצינית המבחן התרשמה כי הנאשם נפגע בעברו מצד בני משפחתו והוא נדרש לעיבוד פגיעותיו זו. יכולותיו של הנאשם תקינות אולם דימויו העצמי וסגירותו מהווים קרקע להשפעת הסביבה עליו. קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק וחזרה לשימוש בחומרים ממיכרים עם שחרורו מהכלא. הנאשם מתקשה לשתף בונגעו לדפוסיו המכשילים, האלימים וההתמכורותיים וניכר כי נדרש להתערבות טיפולית בתחום במסגרת סגורה. הנאשם מצדו הביע נוכנות

להשתלב בטיפול אינטנסיבי אולם התנה זאת בקהילה פתוחה בבאר-שבע.

נוכח חומרת העבירות והערכת הסיכון שירות המבחן סבור כי יש חשיבות להטלת עונשה מוחשית.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

5. עדותה של המתלוונת לעונש:

הגב' חנן שיתפה אודוט אופיו הטוב של הנאשם המשמש כאבא טוב ודואג לילדייהם. באשר לאירוע נשוא כתוב האישום אמרה כי מדובר "בטעות אחת גדולה" והוא וילדה סולחים לנאים ומתגעגים אליו. המתלוונת אמרה כי הוא מקבל את הנאשם חוזרת והוא מבקש טיפול בשביlico ושבילה והוא מוכנה לסייע לו בעבר כך. הגב' חנן פירטה גם ביחס לנסיבות משפחתיות של הנאשם ובשל צנעת הפרט לא אפרtan כאן.

6. תמצית ראיות וטיעוני התביעה לעונש:

המאשימה הגישה את רישומו הפלילי של הנאשם [ת/2]; פרוטוקול מסר מותנה מת"פ (ב"ש) 18-04-31315 [ת/1]; ודיסק תיעוד העימות שנערך בין הנאשם למતלוונת [ת/3].

נתען לפגיעה בערך המוגן של חי' אדם, כבוד בן הזוג וערך החירות והביטחון וכן ערך כבוד שלטון החוק.

המאשימה טענה כי קיימת סתירה בין "דברי השבח" של המתלוונת למול עובדות כתוב האישום, והפער זהה לשיטתה הוא תולדה של תסמנת האישה המוכה, כפי שגם עולה ממסקיר קצינת המבחן.

באשר לאירוע, נתען כי הנאשם התנהג בצורה ברוינית, אלימה ופוגענית והטיל אימה כלפי המתלוונת בזמן שלידיהם עםם ויש בנתון זה להעצים את החומרה שבعبירות. התובע ביקש לתת משקל לכך שה הנאשם לא הפסיק ואימם גם באזני השוטר וגם במעמד העימות הוא המשיך בהתנהגותו הפוגענית. המאשימה הפנתה לדיסק העימות והתרשם ממהדינמיקה בין בני הזוג ופחדה של המתלוונת מה הנאשם, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם אחד שינווע בין מספר חודשי מסר בפועל ועד 12 חודשים מסר בפועל.

באשר לנסיבות שאין קשרות בביצוע העבירה, נתען כי הנאשם עבר פלילי מכבד ולחובתו מסר מותנה בן 7 חודשים, והשילוב בין השניים לא הרתיע מה הנאשם לבצע המעשים הנוכחיים. עוד הפנה ב"כ המאשימה לאמור בתסקير וטען כי עולה ממנו היעדר רצונו של הנאשם לעבר טיפול, בגין לדברי המתלוונת ונתון זה מעדים את רמת הסיכון.

נוכח האמור, עתרה המאשימה להשיט על הנאשם עונש ברף האמצעי של מתחם הולם, לצד הפעלת המסר המותנה במצטבר ועונשה נלווית.

7. תמצית ראיות וטיעוני התביעה לעונש:

הסניגור הגיע מכתב מעסיקו הקודם של הנאשם [נ/1] והפנה לעדותה של המתלוונת, תוך אמרה כי אם המתלוונת הייתה חששות מה הנאשם היא לא הייתה מתיצבת להעיד לטובתו בפרש העונש.

הסניגור הפנה לתיקון המשמעותי שבוצע בכתב האישום וטען כי אם היה ההליך נדון במסגרת "יום מוקד" הוא היה מסתומים בעינויה מוקלה. לדבריו, נוכח העויל הרוב שנעשה לנאשם יש להתחשב בכך לעניין העונש. נטען כי בני הזוג קבעו תכנית משפחית מסודרת לצורך טיפול זוגי.

הסניגור טען לחת משקל להודאותו של הנאשם ולחשכו בזמן השיפוט וטען כי גם חסר להוכיח את בעיותה הרפואיות של המתלוונת [שמצנעת הפרט לא אזר על הדברים שנטענו], ולטענת הסניגור יש בדברים כדי ללמד על בעיה קרונית ולא על אפיוזדה שנולדה בשל עבירות האiomים [כך נטען!]. עוד נטען כי נמצא מעסיקו הקודם מוכן לקבלו לעבוד אצלם לאחר שחרורו, וממו ממתינה אף היא לשחררו על מנת שיוכל לסייע עבורה ולסייעו אותה כפי שעשה קודם.

הסניגור שב וטען באשר להמלצות שירות המבחן והתרשומות מטיב היחסים בין בני הזוג והצורך בטיפול, כאשר הנאשם סירב לטיפול בהतמכרות לסמימם שהוא סבור כי אינו מקור והבהיר כי אינו מתנגד לטיפול משפחתי.

הסניגור הפנה לפסקה ועתר לקבוע מתחם עונש הולם שנינו בין מאסר מוותנה ועד שנת מאסר בפועל. לטענת הסניגור, יש לגזר את דיןו של הנאשם בחלוקת התחثان של מתחם העונש הולם למספר מצומצם של חודשי מאסר ולהפעיל את העונש מוותנה כולם בחופף.

8. הנאשם פנה לבית המשפט, ואמר כי יש לו משפחה שדווגת ואוהבת אותו וילדים שהוא אוהב אותם מאוד. עוד אמר כי הוא מבין את הטיעות, מביע חרטה ומתנצל זהה לא ישוב. לדבריו, הוא לא מכחיש את העבירות והתיחס בפי שירות המבחן לכתב האישום המקורי ולא לכתב האישום המתוקן.

הדין

9. בגזרת הדין יש להבטיח קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

10. גם שמדובר בשני מעשים שונים גם בזמן (עבירות האiomים ועבירת השיבוש), סבורני כי יש קשר הדוק ומובנה ביניהם, כשה Hebira המאוחרת נועדה להסתיר את העבירה המוקדמת. משכך, יקבע מתחם עונש הולם אחד.

מתחם העונש הולם לאיורע כלו

11. הנאשם פגע במעשי האiomם כלפי המתלוונת בערך המוגן שענינו שמירה על בטחונו, כבודו וחירותו של הקורבן, לרבות כМОון החירות לפועל כפי מצפונה ורצונה ולבוחר בחירותה באשר לאופן שבו היא מנהלת את ביתה [השו: ע"פ 88/103 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, בעמ' 378].

האiomים מהווים מעשה אלים [ע"פ 10/6420 סלסנר נ' מדינת ישראל (23.8.2011); רע"פ 8188/09 דבורה נ' מדינת ישראל (25.10.2009)], וכשהם מבוצעים בתחום המשפחה, מתווספת לפגיעה בתחוות החירות והביטחון גם פגיעה בתחום המשפחת עצמו, שבו מצופה כי ישררו יחס אהבה וכבוד הדדי [השו ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007)].

יתרה מכך, ידענו כי אלימות יכולה לעבור בין דורות ועל כן הפגנת אלימות, אפילו אלימות מילולית והתנהגות מאימת עמוד 4

בתוך הבית, לעניין הילדים, מעכימה את הסכנה הנשקפת מהנאשם ומהairoע עצמוו, ומשכך גם חשיבות שיקולי ההחלטה האישית והציבורית ומיצוי הדיון עם הפגוע [ראו והשו: ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.2011); ע"פ 17/1793 אבו תנאה נ' מדינת ישראל (15.3.2018)].

בכל הנוגע לעבירה שיבוש החקירה, הרי שהערך המוגן שנפגעו הם החשובות והצורך לשמר על ניהול התקין של החקירה והמשפט, מתחז מטרה להביא את האמת העובדתית לצתת מתוכם. כל הפרעה למהלך התקין של החקירה ובוודאי כאשר המשעה מכוען למנוע או להכשיל את ההליך השיפוטי ולמנוע מהמתלוננת לדוח על הפגיעה שנפגעה או להעיד עדות שאינהאמת - כל אלו מקטינים את הסיכוי להגיע לחקר האמת ומגדילים את הסיכוי להמשך הפגיעה על ידי הנאשם. ראו לעניין זה רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל (29.8.2001) שם נאמרו דברים בהתייחס לעבירה של הדחה בחקירה אולם הדברים יפים מכך וחומר גם לעניינו:

"שידול של אחר שלא למסור הודעה בחקירה או למסור הודעה שקר או לחזור מהודעה שכבר נמסרה מהוות התנהגות אנט-חברתית המסכנת את תחילת עשיית המשפט וגילוי האמת עד כי המחוקק ראה ליצור עבירה מיוחדת בגין כך".

12. במקורה שלפנינו, בכל הנוגע לעצמת הפגיעה בערכיהם המוגנים, מדובר על מושג שהטיל הנאשם על המתלוננת. עולה מתיאור כתוב האישום כי המתלוננת חששה מהנאשם ואף יצאה מהבית. היא גם ניסתה למנוע מהנאשם לחתת את הילדים. העובדה כי הנאשם המשיך לאיים על המתלוננת גם כשותר נמצא לידה והמשיך את שסימן לה במהלך העימות מלמדים על עצמת הפגיעה בערכיהם המוגנים של שמירה על בטחונה האישית של המתלוננת וכיבוד רצונותיה.

ניתן לראות מדים העימות [ת/3] את התנהגותו המאיימת של הנאשם, והשפעתו הרבה על המתלוננת עד כי היא נרתעת מלהTARGET את תיאור הדברים וחששה להישאר בחדר החקירה בלבד עם הנאשם. נדרשו שני שוטרים כדי לחוץ' במהלך העימות בין הנאשם למתלוננת כדי להימנע מהשפעתו עליה וניסיונו לתוכנש דברים לפיה.

עוד אציג כי לנאשם רישום פלילי קודם הכלול הרשעות בעבירות אלימות. מדובר למי "שידוע" לנוגג באליםות ואף המתלוננת יודעת זאת. תיאורה של המתלוננת בפני קצינת המבחן כי אין זו הפעם הראשונה שהיא סופגת אלימות מילולית והשלכות מצד הנאשם, מלמדים אף הם כי האיים מצדנו נתפסים כבעלי חומרה משמעותית יותר נכון האפשרות להסלמת האIROע גם לאליםות פיסית. העובדה כי הנאשם לא חשש מלהTARGET למתלוננת ולשים דברים הפיה במהלך העימות מלמד על השפעה רבה מצדו עליה וחששה ממנו. ניכר מהדים כי המתלוננת מפוחדת. היא רועדת במהלך העימות ומידה על עצמה כי היא חששת עד כי לא פעם מפחדת לענות על השאלה. הוסף לכך כי הרקע הוא רקע של שימוש מגודם באלכוהול והרי לנו הגברת בעצמת הסיכון ופוטנציאל הנזק [השו ע"פ 07/2047 הנוק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.5.2007); רע"פ 08/7484 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3), 305].

העובדת כי ילדיםם של השניים נכהו בזמן האIROע וראו את המתרחש ואף נקלעו לוויכוח בין השניים מעכימה את חומרת האIROע והפגיעה בערך המוגן.

בשים לב לעובדה כי המתלוננת חששה בפועל להישאר עם הנאשם ובשים לב ליתר האמור לעיל סבורני כי עצמת הפגיעה בערכיהם המוגנים ביןונית עד גבואה.

13. באשר למידת האשם, לא הוכח תכונן מוקדם להתנהגות המאיימת, אולם בהחלט ניתן לזרות נחישות מצד

הנאשם להיכנס באופן מסוים לדירת המתלוונת ולהטיל פחד ומורה באמצעות גרים או סדר ונזק לבית, עד כדי שהמתלוונת יצאת איתה-מבעצרא והותירה ילדיה שם וגם בשלב זה הנאשם לא הינה לה והלך בעקבותיה.

כאמור, הנאשם לא נרתע גם מהגעת השוטר ועולה מכך רצונו ונחישותו להמשיך ולאיים על המתלוונת, תוך התנהגות אף לעיני ואזני הילדים. העובדה כי הנאשם שיבש מהלך החוקה, עשרה ימים לאחר מכן ובנסיבות גורמי אכיפת החוק מעידה אף היא על אופן התנהגותו השರירותית והמאימנת כלפי המתלוונת והיעדר מורה מפני שלטון החוק. התנהגות הנאשם לאור כל אירוע כתוב האישום מלמדים על רף עכבות נמור אצל הנאשם.

אין חולק כי הנאשם ידע את הפסול במעשייו וזאת ניתן ללמידה הרישום הפלילי שלו, והעובדה כי מאסר מותנה מרוחף מעל ראשו, בין היתר, בגין עבירות אינומים קודמתה שלאלה לו עבירות תקיפה [גם בתחום המשפחה, אם כי אחים; ת/1], ואלה מלמדים על פוטנציאל הנזק לעבירות האינומים, להתרدد לתנהגות אלימה, על אחת כמה וכמה כאשר הנאשם נהג לשימוש באלכוהול ושליטהו על מעשיו הולכת ופוחתת.

במכלול הנסיבות, סבורני כי מידת האשם גבוהה.

14. באשר למידניות הענישה הנוגגת, מדובר במנעד רחב של עונשים, על קשת רחבה של חומרת המעשים, ולא בכדי: בעבירות האינומים קיימות דרגות חמורת החול מאמירה חד פעמי, ללא זיקת קרבאה ועד לאינומים ממשיים וكونקרטיים מפני אלו שהוכיחו יכולת אלימה בעבר ותוך שימוש אף בחפצים כאלו ואחרים.

מתחם העונש ההולם בעבירות של אינומים בלבד ללא אלימות נוספת בעצמה לא גבוהה של פגיעה בערכים המוגנים, בהחלה מתחל במאסר מותנה [ראו למשל רע"פ 4719/13 צוקן נ' מדינת ישראל (20.8.2013); עפ"ג (מרכז-lod) 13-08-13 30868-13 ח'ג'אג' נ' מדינת ישראל (6.10.2013); טמוזרט נ' מדינת ישראל (6.1.2016); עפ"ג (ח') 14-05-14 33154-14 יוסופוב נ' מדינת ישראל (26.6.2014); ת"פ (כ"ס) 9911-08-12 מדינת ישראל נ' לין (6.6.2013); ת"פ (פ"ת) מדינת ישראל נ' ליברכט (4.2.2014); ת"פ (ת"א) 12655-11-14 מדינת ישראל נ' אל"ב (29.12.2015). ובמחוזנו ראו גם ת"פ (ב"ש) 18-07-12286 מדינת ישראל נ' בכר (6.2.2019); ת"פ (ב"ש) 14-04-22716 מדינת ישראל נ' שאטו (6.10.2016); וראו ת"פ (ב"ש) 16-05-26652 מדינת ישראל נ' פלוני (10.1.2017); ת"פ (ב"ש) 16-07-16 43731 מדינת ישראל נ' פלוני (22.2.2017); וכן ראו ת"פ (ב"ש) 16-07-23715 מדינת ישראל נ' פלוני (29.9.2016).

מנגד, כאשר עצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, במיוחד במקרה האינומי ממשיים ומצד מי שהוכיח יכולת אלימה, בהחלה שכן כי מתחם העונש ההולם יהיה ברף הכלול עונש מאסר בפועל בתחוםתו [ראו למשל ת"פ (ב"ש) 11-10-12880-12 12880-12 מדינת ישראל נ' אלטלאלקה (20.5.2013); ת"פ (ב"ש) 12-06-45758 מדינת ישראל נ' בנדוד (2013); ת"פ (ב"ש) 13-10-10972-10972 מדינת ישראל נ' ברטקובסקי (15.1.2014); ת"פ (ב"ש) 14-04-22716 מדינת ישראל נ' שאטו (6.6.2016); ת"פ (ב"ש) 16-06-10593 מדינת ישראל נ' אל עובה (11.12.2016) ולאחרונה ראו גם ת"פ (ב"ש) 19-08-38200 מדינת ישראל נ' נחימוב (24.12.2019).

מתחם העונש ההולם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט כעבירה יחידה ללא עבירות נלוות נע בין עונישה מוחשית שלא בהכרח של רכיב מאסר בפועל ועד למאסר בפועל לתקופה קצרה [ראו למשל ת"פ (ב"ש) 18-10-9569 מדינת ישראל נ' אלקדרי (12.3.2019); ת"פ (ראשל"צ) 16-01-52074 מדינת ישראל נ' בן שלמה (7.11.2018); ת"פ (י-מ) 14-02-27544 מדינת ישראל נ' שאמי (2.2.2016); ת"פ (י-מ) 13-04-28998 מדינת ישראל נ' ابو נג'מה

(18.2.2015); ע"פ (מחוזי חיפה) 3466/03 מדינת ישראל נ' נחלה (13.11.2003); ת"פ (ב"ש) 3384-07 מדינת ישראל נ' סלים ابو מдум (6.9.2010); ת"פ (ב"ש) 6773-01-14 מדינת ישראל נ' תראבין (23.4.2014); ת"פ (ב"ש) 15-15-38490-12-15 מדינת ישראל נ' אדהינוי (21.12.2016); ת"פ (ב"ש) 45965-07-16 מדינת ישראל נ' ابو בלאל ואח' (23.4.2017).

15. בשים לב בנסיבות שלפנינו, לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים ולמידת האשם מכלול המעשים כולם, לרבות כמובן עבירות השיבוש, אני קובע כי מתחם העונש ההולם הכלול נع בין 3 ל- 12 חודשים מאסר בפועל.

גזרת הדין

16. אין מקום לסתות מתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, ולא הוצג כל אפיק שכזה.

17. הנאשם כבן 39, ולחובתו שמוña הרשות קודמות בגין עבירות אלימות, סמים ורכוש והוא ריצה שני תקופות מאסר לא מבוטלות. עברו הפלילי, בוודאי כשהמעשים נעשו כshawush מותנה מרוחף מעל הנאשם, אינם מאפשרים גזרת דין ברף הנמוך של המתחם.

אני מוכן להניח כי נסיבות חייו של הנאשם, לרבות חוויות שעבר בילדותו וטרם עובדו כנדיש, מביאים אותו להתנהגויות אלימות. אכן, גם שירות המבחן התרשם כי נדרשת התערבות טיפולית בתחום במסגרת סגורה, וכיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק וחזרה לשימוש בחומרים ממקרים עם שחרורו מהכלא. עם זאת, הנאשם מצדיו הביע נכונות להשתלב בטיפול אינטנסיבי אם כי הציב תנאי שזאת יעשה במסגרת פתוחה בבאר שבע נוכחות הקשי שלו להתמודד עם הרוחוק מילדיו. בהתאם אמרו, שירות המבחן סבור כי יש חשיבות להטלת עונשה מוחשית.

אמנם הנאשם מביע נכונות להשתתפות בטיפול ובהחלט יש מקום לשקל זאת לאזקתו. עם זאת סבורני כי טרם בשלה העת אצל הנאשם בכל הקשור לרצון בשינוי נוכחות קשייו לעורוך הווייתורים בעבור המטרה לשלהמה ועוד הטיפול. במונחים של מאמץ הנאשם לחזור למוטב והקרבתו לשם הבטחת שלום בעתיד של הסובבים אותו, נמצאים אנו במצב של היעדר מאמץ כן ורציני.

לקולה יש לזקוף את נטילת האחריות, הבעת החרצה המהירה והחיסכון הזמן השיפוטי ובכלל זה העדת המתלווננת. בהקשר זהอาจ היה אילו לא היה נוקט הסניגור "איומים מרומזים" כלפי האפשרות שהמתלוונת הייתה נדרשת להיעד.

עוד אזקוף לזכות הנאשם את קיומו של מעסיק עתידי [נ/י], נוכח שידענו כי תעסוקה יש בה כדי לעודד את הנאשם לשיקם עצמו ואף לטפל בעצמו.

18. עוד אזקוף لكולה את רצונה של המתלוונת בשובו של הנאשם לילדיו, ואתן לבקשתה של המתלוונת משקל מסוים. בשים לב לכך שהענישה אינדיבידואלית, הרי שcash שיש להביא בחשבון את הערכים שנפגעו מעשה העבירה, יש יש לשקל את הערכים שיפגעו מעשה הענישה [השו ע"פ (ב"ש) 11-09-2455 פלוראה נ' מדינת ישראל (7.12.2011)].

עם זאת, סבורני כי בנסיבות שלפנינו, יש חשיבות דזוקא להערכת האישית של הנאשם, נוכח שסביר כי יש ביכולתו להטיל

אימה על המטלונת, גם כשהוא בתוך מתן משטרתי.

19. סבורני כי בשים לב לשיקולים האמורים, יש לגזר את דיןו של הנאשם לעונש בגין המחלוקת המתונה של מתחם העונש ההולם לעונש כולל של 7 חודשים מאסר בפועל בגין הлик זה. יתרת העונש ההולם תהיה בדרך של מאסר על תנאי שהוא חלק מהעונש בגין האירועים דנים, ש רק ביצועו ידחה למקרה שה הנאשם ישב על מעשו.

הפעלת המאסר המותנה

20. לחובת הנאשם עונש מאסר מותנה מת"פ (ב"ש) 31315 [ת/1] בין 7 חודשים לתקופה של שלוש שנים מיום גזר דין בתיק הקודם [23.12.2018]. כאמור, הנאשם ביצע העבירות כעשרה חודשים לאחר מכן.

הכל הנוגה בסעיף 58 בחוק העונשין הוא שעונש המאסר המותנה מופעל במצטבר. בע"פ 10/6477 מיליק נ' מדינת ישראל (8.1.2013) נבחנו השיקולים שעל בית המשפט לשקלם בבאו להכריע האם לחשוף את המאסר המותנה או להטילו במצטבר לעונש שנגזר בעת על הנאשם. נקבע כי -

"מן הראי לזכור ולהזכיר כי עונש המאסר-על-תנאי נועד להMRIIZ נאים, לעודדם לחזור למוטב, להרתוUm לבלי ישובו לבצע עבירות. עונש של מאסר-על-תנאי מבקש לסייע בשיקומו של הנאשם, אך משנchezba תוחלת השיקום, עליה משקלם של שיקולי הגמול, ההרתעה והבטחת בטחון הציבור".

ה הנאשם שלפנינו נטל אחריות מהירה וסבירני כי בשים לב לכך ומתחו ראיית התוצאה הכלכלית, שנכנון לחשוף מחציתו מהמאסר המותנה. תקוותי כי הנאשם יראה בכך מידה של סלחנות וישכיל לראות בכך גם הזדמנות לשיקום היחסים, תוך הבנה כי הוא נדרש לטיפול ומצופה ממנו כי יפעל לשם כך, כפי שקיים המטלונת.

סוף דבר - גזר הדין

21. נוכח כל האמור לעיל, אני דין את הנאשם לעונשים הבאים:

(א) 7 חודשים מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה של 7 חודשים מאסר מותנה מת"פ (ב"ש) 31315-04-18 כשמחייב בחופף ומחציתו במצטבר.

למען הסר ספק, סה"כ ירצה הנאשם עונש של 10.5 חודשים מאסר שיימנו מיום מעצרו 4.10.2019.

(ב) 6 חודשים מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים מיום ריצוי מאסרו ובהתאם לסעיף 52(ג) בחוק העונשין, שלא יעבור עבירות אלימות כלשהי או עבירה של הדחה בחקירה או שיבוש הליני משפט.

זכות ערעור לבית המשפט המחויז בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ' אדר תש"פ, 16/03/2020 במעמד הנוכחים.

עמוד 8

